

Rondalleta.

Vida.

.... Rondalla volen...?
venire à sentir-la;
A un nen malaltís
serveix de joguina
un blanch colomet
sortit de la cria;
lo besa amorós,
l'amoixa y se'l mira;
no 's deixan per res...
lo nen si l'estima...!
li apeixa 'l menjà,
qu' ell pren de seguida,
y riu; ay pobret,
qu' es trist lo seu riure!
moltz cops lo colom
pel bras se li enfila,
lo bech allargant
à sa boca arriva;
com si la tristor
volgués treure'n, pica:
Aquell colom blanch
es tota sa vida.

Lo nen al bressol
hi'jan mit y dia,
de lloch tot no tren
y sempre 's desbriga,
i ja fins ni 'l colom
no vol per joguina!...
~~La rondalla, ben~~
~~qu' es trista, ben trista;~~
la febre 'l consum,
neguit sempre 'l migra;
son vostre de lliv
d'assi d'allà gira,
pero 'l colomet
si volta, si sirga
per sobre 'l coixi,
qu'ab tot seny frepitja...!
y quan hi està enfront,
talment estremintse
batent son plomall,
s'ajora y se 'l mira
com si li dignés:
- No sò jo ta vida?

Lo mal es de mort,
lo metge ho avisa;
la mare plorant:

- De mort es...? - suspira.

- No hi ha pas remey
si Den no l' envia. -

Saltanthei, atrevit,
lo colom pessiga
la ma del doctor,
que sobre se gira,
y com si 'l ferís
un raig de celistia:

- Obrir lo colom
(dins) prest, desseguida. -

Li posan al cap,
lo nen se revifa:

Somrega lo nen
entant ell moria.

Pobret colom blanc,
ell era sa vida!

.....
Aqui la teniu;
rondalla voliam...

Es trista, veritat...?

Es trista, ben trista...

20 d'agost - 1903

Victor Bruna

